

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Prezenta traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Această traducere nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea indicația cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Nota de jurisprudență nr. 139

Martie 2011

Kiyutin împotriva Rusiei - 2700/10

Hotărâre 10.3.2011 [Secțiunea I]

Articolul 14

Discriminare

Aplicarea unui tratament diferit unei persoane purtătoare de HIV în ceea ce privește acordarea unui permis de ședere: *încălcare*

În fapt – În dreptul rus, străinii căsătoriți cu cetățeni ruși sau care au copii de cetățenie rusă, pot face o cerere de acordare a unei vize de ședere temporară, cu condiția să furnizeze un certificat medical care să ateste că nu sunt seropozitivi. Dacă se descoperă că străinii aflați pe teritoriul rus sunt seropozitivi, aceștia sunt deportați. Reclamantul, un cetățean uzbek, a sosit în Rusia în 2003 și s-a căsătorit cu o rusoaică, cu care are o fiică. Cererea sa de acordare a unei vize de ședere a fost respinsă, pe motiv că a fost testat seropozitiv. A contestat această decizie în fața tribunalelor interne, susținând că autoritățile nu au luat în considerare starea sa precară de sănătate, care impunea un tratament antiretroviral activ, stilul său de viață și legăturile familiale puternice pe care le are cu Rusia. Contestația i-a fost respinsă, atât în primă instanță, cât și în apel.

În drept – Articolul 14 combinat cu articolul 8

(a) *Aplicabilitate* – Relația care a rezultat din căsătoria legală și reală cu soția de cetățenie rusă, cu care are o fiică, constituie “viață de familie” și intră în sfera de aplicare a articolului 8 din convenție. Deși articolul 14 nu include în mod expres starea de sănătate sau orice altă stare medicală printre motivele pentru care discriminarea este interzisă, Curtea a recunoscut recent că dizabilitatea fizică și alte probleme medicale intră în sfera de aplicare a acestui articol. Această abordare este în concordanță cu opiniile exprimate de comunitatea internațională*. Așadar, aplicarea unui tratament diferit pe bază de stare de sănătate, inclusiv infecția cu HIV, face parte

din noțiunea de “orice alt statut” și articolul and 14 combinat cu articolul 8 este aplicabil.

(b) *Fond* – Având în vedere că a stabilit legături familiale strânse cu Rusia, reclamantul era într-o situație analogă cu cea a străinilor care solicită acordarea unui permis de ședere pe motive familiale, dar i s-a aplicat un tratament diferit pe baza infecției sale cu HIV. În ceea ce privește caracterul rezonabil și obiectiv al justificării aplicării unui astfel de tratament, marja de apreciere a statului este una limitată, deoarece persoanele infectate cu HIV reprezintă un grup vulnerabil care a suferit de discriminare în trecut și nu există un consens la nivel european cu privire la neacordarea vizei de reședință persoanelor infectate cu HIV. Așadar, pentru un astfel de tratament diferențiat este nevoie de o justificare extrem de solidă.

Curtea acceptă că măsura litigioasă urmărea un scop legitim – protecția sănătății publice, dar notează, în același timp, că experții medicali și organismele internaționale au arătat că restricțiile de călătorie impuse persoanelor infectate cu HIV nu se pot justifica prin referire la sănătatea publică. Deși asemenea restricții pot fi eficiente în cazurile unor boli extrem de contagioase, cu o perioadă de incubatie scurtă, cum ar fi holera sau febra galbenă, simpla prezență a unei persoane infectate cu HIV într-o anumită țară nu reprezintă în sine o amenințare la sănătatea publică. HIV se transmite doar printr-un comportament specific și metodele de transmitere sunt aceleași, indiferent de durata șederii persoanei sau de naționalitatea sa. În ciuda acestor aspecte, restricțiile de călătorie nu erau impuse turiștilor sau vizitatorilor de scurtă durată și nici cetățenilor ruși care se întorceau în țară, deși nu există niciun motiv să se creadă că era mai puțin probabil ca aceștia să aibă un comportament nesigur cu privire la transmiterea bolii respective. Aplicarea unui tratament diferit turiștilor de scurtă durată și celor care solicită permise de ședere de lungă durată ar putea fi justificată prin faptul că aceștia din urmă pot reprezenta o sarcină exagerată asupra sistemului de sănătate publică. Dar acest argument nu se aplică în cazul Rusiei, deoarece în Rusia străinii nu au dreptul de a beneficia de asistență medicală gratuită, ci doar de tratament medical de urgență. În ultimul rând, restricțiile de intrare și de ședere impuse persoanelor infectate cu HIV nu sunt eficiente pentru prevenirea răspândirii bolii, ci ar putea fi chiar dăunătoare sănătății publice, de exemplu, atunci când migranții ar alege să rămână ilegal în țară pentru a evita depistarea sau atunci când populația ar vedea această boală ca pe o “problemă străină”. Curtea consideră îngrijorător și caracterul general al măsurii. Prevederile legale care impun solicitanților de viză de ședere să furnizeze un certificat medical care să ateste că nu sunt infectați cu HIV și deportarea celor care nu pot furniza un asemenea certificat nu lasă loc unor evaluări individuale a situației de fapt specifice fiecărui caz în parte. În cauza de față, autoritățile au respins cererea reclamantului exclusiv prin referire la prevederile legale respective, fără a lua în considerare starea sa de sănătate și legăturile sale familiale cu Rusia. În concluzie, având în vedere apartenența reclamantului la un grup vulnerabil și lipsa unei evaluări individuale a situației sale, Guvernul și-a depășit marja de apreciere limitată în acest domeniu și reclamantul a fost victima unei discriminări pe baza stării sale de sănătate.

Concluzie: încălcare (în unanimitate).

Articolul 41: 15.000 EUR cu titlu de daune morale.

* Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei (recomandarea 1116 (1989)); Comisia ONU pentru Drepturile Omului (Rezoluțiile nr. 1995/44 din 3 martie 1995 și 2005/84 din 21 aprilie 2005); ONU (Convenția cu privire la Drepturile Persoanelor cu Dizabilități).

Apăsați aici pentru [Notele de informare referitoare la jurisprudență](#)

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă nicio responsabilitate pentru calitatea acesteia. Ea poate fi descărcată din baza de date a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din orice altă bază de date căreia HUDOC i-a transmis acest document. Traducerea poate fi reprodușă în scopuri necomerciale cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime împreună cu indicația de mai sus privind drepturile de autor și referința la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei. Orice persoană care intenționează să utilizeze fragmente din prezenta traducere în scopuri comerciale este rugată să contacteze adresa următoare: publishing@echr.coe.int

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int